ఆమెకు నచ్చిన కథ

హర్షకు ఈ కథ కూడా నచ్చలేదు.

"ఎందుకు నచ్చలేదు" అని అడిగాను.

"అలా చెప్పటం కష్టం. మీ కథ ఈ వారపత్రికలో వచ్చిందంటే ఆ సంపాదక వర్గానికి నచ్చిందనేగా అర్థం... అలా కొంతమందికి నచ్చిన విషయం అందరికీ నచ్చాలని లేదు కదా అందుకని.." తన చేతిలోని వార పత్రికని తిరిగి ఇచ్చేస్తూ అంది.

కొంత నిరుత్సాహపడిన మాట మాత్రం నిజం.

హర్షకు నచ్చేట్లు కథ రాయాలనో - నేను రాసిన కథ హర్షకు నచ్చాలనో నేనెపుడూ అనుకోలేదు. అయినా హర్ష పరిచయమైనప్పటినుండీ నా కథలు హర్ష చదవటమూ, చదివాక పెదవి విరిచేయటమూ జరుగుతూనే ఉంది. అలా జరిగిన ప్రతిసారీ నేను రాయబోయే తదుపరి కథ ఈ అమ్మాయికి తప్పకుండా నచ్చుతుందని ఆశపడటమూ.. తీరా ఆ కథ వచ్చాక ఇలా నిరుత్సాహ పడటమూ అలవాటైంది.

ఐదేళ్ళ క్రితం హర్ష మా ఆఫీస్‌లో స్టెనోగా చేరింది. మరీ అంత అందం కాకున్నా చూడగానే "చక్కగానే ఉంది" అని అనుకునేంత అందం. కొద్దిగా చామనచాయ. ఎటొచ్చీ ఆకళ్ళే - కలలు కంటున్నట్లు - ఎక్కడో విహరిస్తున్నట్లు ఉంటాయి. హర్ష చాలా తెలివిగల పిల్ల చాకులాంటి పదునుంది ఆమెలో.

మా ఆఫీస్‌లో అంతా కలిపి పది మందికి మించి ఉండరు. నేనూ, హర్షా తప్ప, మిగతా అందరూ నలభయ్యోపడిలో ఉన్నవాళ్ళే. ఇద్దరం అవివాహితులం కావటం వలనా - పాతిక లోపే వయసులో ఉండటం వలన అనుకుంటాను...... సన్నిహితులమైనాం.

మొదటి రెండు సంవత్సరాలూ హర్షకు నేను కథలు రాస్తానన్న విషయం తెలియదు. నేను రచయితనన్న విషయం పదిమందికీ చెప్పుకోవటం, ప్రచారం నాకిష్టముండదు.

ఓ రోజు ఆఫీస్‌నించి అయిదింటికి బైటికొచ్చాను. నా వెనకే హర్షకూడా వచ్చింది.

ఇద్దరం బస్టాపు వైపు నడిచాం. ఇద్దరిదీ ఒక రూటు బస్సే. నేను మలక్‌పేటలో దిగిపోతాను - హర్ష వనస్థలి పురం వరకూ వెళ్తుంది.

"ఈ రోజెందుకో డల్‌గా ఉన్నారు" అన్నాను.

హర్ష పేలవంగా నవ్వింది - జవాబివ్వకుండా.

అసహనంగా రోడ్డువైపుకు దృష్టి సారించాను. బస్సు జాడ కన్పించడం లేదు.

హర్షవైపు చూశాను. తనూ అసహనంగానే ఉన్నట్లుంది.

"అదుగోండి మన బస్ వచ్చేస్తోంది" అన్నాను ఉత్సాహంగా.

చాలా నిరాసక్తంగా చూసింది హర్ష.

"మీరు వెళ్ళండి. నేనలా ట్యాంక్‌బండ్ వరకూ నడుద్దామనుకుంటున్నాను" అంది.

నాకెందుకో హర్ష దేనిగురించో బాధపడ్తుందని అన్పించింది.

"సరే పదండి.. నేనూ వస్తాను" అన్నాను.

మా ఆఫీస్ నుంచి ట్యాంక్ బండ్ చాలా దగ్గిరే. దారిలో ఇద్దరమూ మాట్లాడుకోలేదు. తలవొంచుకుని మౌనంగా హర్ష - నా ఆలోచనల్లో మునిగి నేనూ నడిచాం.

సిమెంట్ బెంచిమీద కూర్చున్నాక అడిగాను ఎందుకలా ఉన్నారని.

హర్ష హుస్సేన్ సాగర్ నీళ్ళలోకి చూస్తోంది. సూర్యుడు పడమటికి వాలిపోతున్నాడు. ఆకాశం నిండా అరుణిమ పులుముకుని ఉంది.

"మనసేం బాగోలేదండి" అంది హర్ష.

"అది తెలుస్తూనే ఉంది కదా - కారణం చెప్పండి . నేనేమైనా చేయగలిగితే నాకు చాతనైన సాయం చేస్తాను".

"కష్టాలు చెప్పుకునేది ఎవరో సాయం చేయాలని కాదు. మనసులోని బరువు తగ్గుతుందని - అయినా కొన్ని రకాల కష్టాల విషయంలో ఎవ్వరూ ఏమీ చేయలేరు"

నేను పొరపాటుగా మాట్లాడానని అర్థమైంది. నిశ్శబ్దంగా కూచున్నాను.

"మన ఆఫీస్‌లో మీరొకరే నాకు ఆప్తుడిలా, ఆత్మీయుల్లా కన్పిస్తారు. అందుకే మీకు

చెప్పాలని పిస్తుంది.. మా నాన్నగారి అకాల మరణం చూశారా మా జీవితాల్ని ఎలా ఛిన్నాభిన్నం చేసిందో?"

నేను హర్షవైపు చూడకుండా శ్రద్ధగా వింటున్నాను.

"అమ్మకు అనారోగ్యం. చెల్లెలి చదువింకా పూర్తికాలేదు - తమ్ముడింకా పసివాడే. చూశారా - ట్రాజడీ కథల్లోని అన్ని కష్టాలూ నా జీవితంలో ఉన్నాయి".

హర్ష కళ్ళల్లో నీళ్ళు.

"వాటికెపుడో మీరు అలవాటు పడి ఉండాలి హర్షా - ఇప్పుడు కొత్తగా ఉదాసీనం కావడానికేముంది?"

"నిన్ననే తెల్సిందండీ అమ్మకి టి.బి. అనీ.."

హర్ష కొద్దిగా వెక్కుతోంది.

"దానికే అంత బాధ పడాలా - అదేమీ భయంకరమైన వ్యాధి కాదు. దానికిపుడు చాలా మంచి మందులున్నాయి" అన్నాను ధైర్యం చెప్తూ.

"నా బాధ అది కాదండీ.. నా జీతం ఇంటి అవసరాలకూ, చెల్లెలి, తమ్ముడి చదువుకూ సరిపోవటమే అంతంత మాత్రం. ఇపుడీ వ్యాధి అంటే బలమైన ఆహారం పెట్టాలి. ఖరీదైన మందులు కొనివ్వాలి." ఆగిపోయింది హర్ష.

ఆమెను కలవర పెడుతున్నదేమిటో నాకు అర్థమైంది.

అప్పటినుండీ హర్షా, నేనూ మరీ సన్నిహితులమైనాం. ప్రత్యక్షంగా సహాయం చేస్తే హర్ష గాయపడుతుందని తెలిసి, పరోక్షంగా సహాయపడేవాడిని.

ఆదివారాలు హర్ష నా గదికి వచ్చేది. అలా రావటం ప్రారంభించాకే తనకు తెల్సింది నేను కథలు రాస్తానని.

"మరి ఇన్నాళ్ళూ చెప్పనేలేదేం. నాదగ్గర కూడా దాచే రహస్యాలున్నాయన్నమాట" అంది ఉక్రోషంగా.

"నా దగ్గర కూడా" అనటంలో ఉద్దేశం అర్థమై - నేను మనసులోనే నవ్వుకున్నాను.

అప్పటి నుండీ నేను రాసే ప్రతికథా చదివి - "ప్చ్ బాగా లేదు" అనటం పరిపాటి

అయిపోయింది.

"అయినా ఎప్పుడూ పేదవాళ్ళు - కూలివాళ్ళు - దీనులు - హీనులు అంటూ రాస్తారేమిటి? సామాజిక స్పృహ అంటే అదేనా అర్థం? సమాజం అంటే అట్టడుగు మనుషులేనా.... మన మధ్య తరగతి జీవితాల్లో ఎన్నెన్ని కథల్లేవు? ఎన్నెన్ని సంక్లిష్టతలూ - సమస్యలూ లేవు? అయినా మీరెపుడూ వాటి జోలికి వెళ్ళరు".

"జీవితంలో ప్రధానమైన సమస్య ఒక్కటే - ఆకలి. మీరు చెప్పే మధ్య తరగతి సమస్యలు సగం మానసికమైనవి. మరో సగం వాళ్ళకు వాళ్ళు సృష్టించుకునేవి".

"మానసికమైన సమస్యలు సమస్యలు కావా.. అది జీవితం కాదా - ఆ సంఘర్షణ రాయడానికి అర్హమైనది కాదా?"

"మొన్నటివరకూ - ఈ చిన్న ఉద్యోగం దొరికే క్షణం వరకూ - నేను ఆకలితో పోరాడుతూనే ఉన్నాను. అన్నింటి కంటే బలమైన, నిజమైన సమస్య ఒక్కటే. ఆకలి. ఈ ప్రేమలూ - విడిపోవటాలూ - విరహాలు - మనస్తాపాలు - అనుబంధాలు - కృత్రిమమైన జీవన విధానంలోని రంగులూ -హంగులూ - నాకు నచ్చవు. ఇవన్నీ మనకుమనం కల్పించుకుని, మన అహాన్ని తృప్తి పర్చుకోడానికి ఆడుకునేనాటకాలే"

హర్ష ఒప్పుకోలేదు. నేను ఒప్పించటానికి ప్రత్యేక ప్రయత్నాలేవీ చేయలేదు.

నేను వ్రాసిన ఓ కథకి ఉగాది కథల పోటీలో బహుమతి వచ్చింది. ఆ కథ హర్షకు తప్పకుండా నచ్చుతుందనుకున్నాను.

అందులో ఓ వేశ్యతో ఒకతనికి స్నేహం ఏర్పడుతుంది. ఆమెలో తనకు పరిచయమైన మిగతా స్త్రీలలో లేని నిజాయితీ అతన్ని ఆకర్షిస్తుంది. చివరికామెను పెళ్ళి చేసుకుంటాడు. అదీ కథ.

"ఇంతేనా... ఇందులో హృదయాన్ని స్పందింపజేసే విషయం ఏముంది" అని తేల్చేసింది హర్ష.

"అవునూ - మీ ఆకలి కేకలు లేవేం" అని ఎగతాళి చేసింది.

"మంచి భర్త - చక్కని పిల్లలూ అని కలలుగనే ఆడపిల్లలు వేశ్యలుగా మారేది ఆకలిని

చల్లార్చుకోడానికే" అన్నాను.

కళ్ళు కలల్లో ఆరబోసుకుంటున్నట్లు విప్పార్చి చూసింది.

"ఏమో - నాకు నచ్చలేదు బాబూ మీ కథ" అంది పెదవి విరుస్తూ.

ఓ ఆదివారం హర్ష నా గదిలో కూచుని ఉంది.

"ఏమిటీ విశేషాలు" అని అడిగాను.

"ఏం చెప్పాలన్నా భయమే. మీ రచయితల్తో ఇబ్బందేనండి - ఎక్కడో ఏదో కథలో ఇరికించేస్తారు. అయినా ఎవరి మాటల్లో - ఏయే సంఘటనల్లో కథకు ప్లాట్లు దొరుకుతాయా అని ఆవురావురుమంటూ ఎదురు చూస్తుంటారు" అంది.

నేనెపుడూ ప్లాట్ల కోసం వెతుక్కున్నట్లు గుర్తులేదు. కథ రాయటం కోసం వెతికి - వేటాడి- ఒడిసి పట్టుకుని - అక్షరాల్లో బంధించి - ఎంతటి అసహజత్వం.... అందుకే నేను ఆరేళ్ళ రచనా జీవితంలో డజను కథల్ని మించి రాయలేకపోయానేమో. ఎపుడో ఏ భావమో హృదయాన్ని తాకినపుడో.. ఏ అనుభూతో గుండెల్ని కదిలించినపుడో - ఏ వూహో మనసుని మెలిపెట్టినపుడో - దాన్ని సంఘటనలుగా పేర్చి పదిమందితో పంచుకోవాలన్న తపనతో రాస్తానే తప్ప.. ప్చ్... హర్షకు చెప్పినా అర్థం చేసుకోలేదని తెల్సింది కాబట్టి మౌనంగా ఉండిపోయాను.

"ఈ మధ్య ఏమీ వ్రాయలేదా" అని అడిగింది కుతూహలంగా.

రాసేసిన కథల్ని - ప్రింటయిన కథల్ని చదివి అంత నిరాశను - అయిష్టాన్ని ప్రకటించే హర్ష - కొత్తగా రాసిన కథల గురించి అంత ఉత్సాహంగా అడగటం నాకెపుడూ పజిలే.

ఓ వారపత్రిక్కి పంపిద్దామని వ్రాసి ఉంచిన కథని ఇచ్చాను చదవమని.

చాలా దీక్షగా చదివింది హర్ష. అందులో ఓ పాలేరు జీవితం - అతని అమాయకత - భూస్వామి దౌర్జన్యం - దోపిడీ గురించి రాశాను.

హర్షకు ఎలాగూ నచ్చదని తెలుసు కాబట్టి ఆమె అభిప్రాయం కోసం ఎదురు చూడటం మానుకున్నానీ మధ్య.

నేనూహించినట్లు హర్షకూడా ఆ కథ గురించి ఏమీ చర్చించలేదు. వాళ్ళమ్మ ఆరోగ్యం, చెల్లెలి ఫైనలియర్ పరీక్షలు - తన కష్టాలూ - కన్నీళ్ళు చెప్పుకుంది.

"అమ్మ పెళ్ళి ప్రస్తావన తీసుకొస్తుంది. మీరే చెప్పండి. పెళ్ళి చేసుకుంటే అమ్మ, చెల్లి, తమ్ముడూ ఏమైపోతారు? అయినా నా పరిస్థితుల్ని సహృదయంతో అర్థం చేసుకునే మగవాడు దొరకొద్దూ" అంది - కలల చుట్టూతా తిప్పుతున్నట్లు కళ్ళు చక్రాల్లా తిప్పి.

నేనుకూడా హర్షతో ఏకీభవించాను. కొన్నాళ్ళు పెళ్ళి చేసుకోక పోవటమే ఉత్తమం అని చెప్పాను.

"వయసు మనకోసం ఆగుతుందా?" అంది దిగులుగా.

"పోనివ్వండి - ఆగినా ఒరిగేదేమిటి . అర్థం లేని సుఖం" అన్నాను.

"మీరు మహర్షిలానో - మరబొమ్మలానో ఫోజు పెట్టి మాట్లాడ్తారేమిటి? ఏ వయసులో జరగాల్సిన ముచ్చట ఆ వయసులో జరిగితే బావుంటుంది" కస్సుమంది.

క్షణం క్రితం "పెళ్ళి చేసుకుంటే ఎలా చెప్పండి" అని ఇపుడు "పెళ్ళయితే బావుంటుంది" అనటంలో ఆంతర్యం నాకు అర్థం కాలేదు.

"అటువంటప్పుడు అంత ఆలోచన దేనికి? మీ పరిస్థితుల్ని వివరించి - అన్నిటికీ ఒప్పుకునే వ్యక్తినే పెళ్ళి చేసుకోండి" అన్నాను.

దీర్ఘంగా నావైపోసారి చూసి - మరో మాట మాట్లాడకుండా వెళ్ళిపోయింది.

ఈ సంఘటన జరిగాక హర్షతో కథల గురించి చర్చించటం, కథల ప్రతుల్ని చూపించటం మానుకున్నాను.

పత్రికల్లో మరో రెండు కథలు అచ్చయ్యాయి.

హర్ష ఆరోజు ఆఫీస్‌కు రావటమే చాలా ఉత్సాహంగా వచ్చింది - గాల్లో తేలిపోతున్నట్లు.

"సాయంత్రం ట్యాంక్‌బండ్‌కి వెళ్దాం. మీతో చాలా విషయాలు మాట్లాడాలి" అంది.

రోజూ ఆఫీస్‌లో - సాయంత్రాలు బస్టాపులో - ఆదివారాలు మా గదిలో మాట్లాడుకునే మాటలు కాక ఈ రోజు సాయంత్రం ట్యాంక్‌బండ్‌మీద ప్రత్యేకంగా మాట్లాడాల్సిన విషయాలేమిటో అంతుబట్టలేదు.

"మీరు రాసిన ఫలించిన కల అనేకథ చదివాను నిన్న" అంది ఉపోద్ఘాతంగా-ట్యాంక్‌బండ్ మీద.

"మీరు నాకు చెప్పనేలేదేం. అనుకోకుండా చూడటం జరిగింది. అమ్మో అది మిస్ అయి ఉంటే......" ఆగి నావైపు చూసింది.

"ఎంత బాగా రాశారో - అద్భుతంగా ఉంది కథ" కళ్ళు అరమోడ్పులు చేసింది.

షాక్ తిన్నాను. ఆ కథలో అంత అద్భుతమైన విషయం ఏమీ లేదు. చాలా మామూలు కథ.

"అందులో నీరజని ఎంత చక్కగా వర్ణించారో".

ఓ క్షణం ఏం రాశానా అని గుర్తుకు తెచ్చుకున్నాను.

"నీరజది పర్వాలేదనిపించే అందం - చామనఛాయ - ఎటొచ్చీ ఆ కళ్ళే - కలలు కంటున్నట్లు" అని రాశాను.

"నిజం చెప్పండి. ఆ కథ నన్ను దృష్టిలో పెట్టుకునే కదూ రాశారు?" అంది కళ్ళు స్వాప్నిలం అవుతుండగా.

ఆ కథలో ఓ నిరుద్యోగి ఉంటాడు. అతను రచయిత. అతనికి నీరజతో పరిచయం అవుతుంది. నీరజ కూలి పని చేసుకునే పిల్ల. ఆమెకు టి.బి.తో బాధపడే తల్లి, ఓ చెల్లెలూ, తమ్ముడూ ఉంటారు. నీరజ బాధ్యతల్ని తను స్వీకరించటానికి ఇష్టపడి - ఆమెను పెళ్ళి చేసుకుంటాడు. అతనూ కూలి పనికి సిద్ధపడతాడు.

హర్షకు ఇన్నాళ్ళూ నాకథలు ఎందు నచ్చలేదో అర్థమై నేను ఆశ్చర్యపోయి చూస్తున్నాను.

కలల్లో తేలిపోయే కళ్ళతో నా వైపు చూసింది హర్ష "నాకు తెలుసు - ఆ కథలో నీరజని నేనే" అంది మత్తుగా కళ్ళు మూస్తూ.

● *ఆంధ్రప్రభ సచిత్ర వారపత్రిక 31 ఆగష్టు , 6 సెప్టెంబర్, 1994* ●